

## Габрієль Хосе́ де ла Конкордія

**Гарсія Ма́ркес** ([повне ім'я](#): [ісп. \*Gabriel José\*](#)

*de la Concordia García Márquez*, шанувальники доброзичливо називали його **Габо**; \* [6 березня 1927<sup>\[1\]</sup>](#), [Аракатака](#), [Колумбія](#) — † [17 квітня 2014](#), [Мехіко](#), [Мексика](#)) — [колумбійський](#)

письменник-прозаїк, журналіст, видавець і

політичний діяч; лауреат [Нейштадтської](#)

[літературної премії](#) 1972 року, лауреат

[Нобелівської премії з літератури](#) 1982 року.

Представник літературного напрямку [«магічного реалізму»](#).

Його ім'я стоїть поряд з іменами [Хорхе Луїса](#)

[Борхеса](#), [Маріо Варгаса Льоси](#), [Хуліо Кортасара](#)

як одного з найвизначніших письменників

[Латинської Америки XX століття<sup>\[2\]</sup>](#).

Габрієль Гарсія Маркес з сином Гонсаліо

(Гонзаліо) і дружиною Мерседес. 1982 рік,

[Париж](#).

Габрієль Гарсія Маркес народився в місті

[Аракатака](#), провінція Магдалена, [Колумбія](#), жив у

[Мексиці](#) та [Європі](#), перед смертю переважно жив

в [Мехіко](#).

У дитинстві виховувався батьками матері. Саме

вони познайомили майбутнього письменника з

мовними особливостями, що в подальшому

стали важливою частиною його творчості. <sup>[3][4]</sup>

У [1940](#) році, в 12-річному віці, Габріель отримав стипендію і почав навчання в [єзуїтському](#) коледжі містечка [Сіпакіра](#), що за 30 км на північ від [Боготи](#)<sup>[6]</sup>. У [1946](#) році він вступив у [Національний університет Боготи](#) на юридичний факультет.

Перше оповідання Ґарсії Маркеса було опубліковане 1947 р., але його автор не мислив себе професійним літератором. 1948 р. внаслідок убивства лідера ліберальної партії атмосфера у столиці ускладнилася, і Ґарсія Маркес переїхав у Картахену, де намагався продовжити заняття. Але адвокатська кар'єра його мало приваблювала, а невдовзі він зовсім відмовився від неї і звернувся до журналістики.

1951 р. вийшла повість «Опале листя» (*La hojarasca*), у якій вперше з'являється містечко Макондо, що так нагадує рідну Аракатаку. Разом зі світом Макондо приходить і тема самотності, центральна для всієї творчості Ґарсії Маркеса.

З [1954](#) року Маркес працював у газеті «Ель Еспектадор», публікуючи невеличкі статті і рецензії на фільми. Як кореспондент цієї газети він побував у [Італії](#), [Польщі](#), [Франції](#), [Венесуелі](#) та [США](#). У [1959](#) році в [Нью-Йорку](#) в нього народився син.<sup>[6]</sup>

Поряд із кореспондентською діяльністю Маркес почав писати [оповідання](#) і [кіносценарії](#). У [1961](#) році він опублікував повість [«Полковникові ніхто не пише»](#) (ісп. *El coronel no tiene quien le escriba*), у [1962](#) році — роман «Лиха година» (*La mala hora*, 1966). Світове визнання йому приніс роман [«Сто років самотності»](#) (*Cien años de soledad*, 1967).

Чилійський поет Пабло Неруда назвав цей роман кращим іспаномовним романом з часів Дон Кіхота.

У [1982](#) році Маркесу присуджено [Нобелівську премію з літератури](#): «за романи і оповідання, в яких фантазія і реалізм, поєднані у світі уяви, що віддзеркалює життя і конфлікти цілого континенту».

У [1989](#) році у письменника виявили ракову пухлину в легенях, яка, ймовірно, розвинулась через його звичку курити під час роботи. Після операції [1992](#) року розвиток пухлини

призупинився. Медичне обстеження у 1999 році виявило в нього іншу форму раку — [лімфому](#). Його довелося двічі оперувати в [США](#) і [Мексиці](#).

[2002](#) року вийшла друком перша книга з запланованої біографічної трилогії — «Жити, щоб розповісти про це», що стала [бестселером](#) в [іспаномовному](#) світі.

У серпні [2004](#) року Маркес продав права на екранізацію свого роману [«Кохання в час холери»](#) [голівудській](#) кінокомпанії «*Stone Village Pictures*». Бюджет кінострічки склав 40 млн. [доларів США](#). Фільмування відбувалося в [2006](#) році в [Картахені](#), що на карибському узбережжі [Колумбії](#).

Помер Габріель Гарсія Маркес [17 квітня 2014](#) на 88-му році життя у своєму будинку в Мехіко<sup>[7]</sup>